

Ο Βασίλης Γιωδάκης και η Καίτη Κουλλιά τραγουδούν με συνοδεία τετραμελούς ορχήστρας. Ακριβότερα, αρμετσέρ, η Άννα Θεοδωράκη (φλάουτο) και πλάι της η Άλκηστις Ραστοπούλου (πιάνο)

© P. ΤΣΙΡΑΝΟΣ

Αυτό το χειμώνα η Τατιάνα Λύγαρη αποδίδεται σε ένα, αν μη τι άλλο, προκλητικό καλλιτεχνικό εγχείρημα: να παρουσιάσει στον ιδιαίτερο χώρο της αμαξοστοιχίας του Ρουφ μια παράσταση, ένα δρώμενο το οποίο μετεωρίζεται μεταξύ ποίησης και μουσικής. Το ταξίδι ξεκινά και γνώριμες ποιητικές «φωνές» (του Οδυσσέα Ελύτη,

Παπαδημητρίου, ο Νίκος Ξυδάκης, συν-διαλέγονται με σημαίνοντα κεφάλαια του ελληνικού λόγου. Από τη Σαπφώ στον Γιάννη Ρίτσο, από τον Σοφοκλή στον Σολωμό και τον Εμπεριέκο απλώνονται μουσικά νήματα τα οποία υφαίνουν λιτά τοπία. Και κάπου κάπου, ανάμεσα στα τραγούδια (ο όρος ίσως αδικεί την αισθητική αξία των συνθέσεων), η Τατιάνα Λύγαρη απαγγέλλει, σαν ιντερμέδιο, ποιήματα

πολύ καλή εκτέλεση του «Κεμάλ» από τον ικανότατο τραγουδιστή Βασίλη Γιωδάκη, του Μίκη Θεοδωράκη, του Γιάννη Μαρκόπουλου και του Σταύρου Ξαρχάκου συνοδεύουν το ταξίδι του τρένου. Η μόνη μου ένσταση αφορά την ενορχήστρωση των παραδοσιακών τραγουδιών. Μια ορχήστρα με πιάνο, κοντραμπάσο, φλάουτο και κιθάρα ή μανταλίνο μπορεί να αποδώσει –όπως και το κάνει– με τον πιο ικανοποιητικό τρόπο συνθέσεις του Μάνου Χατζιδάκι, όμως στην περίπτωση του μικρασιατικού «Μήλο μου και μανταρίνι» και του κρητικού «Όσο βαρούν τα σίδερα», η μουσική συνοδεία αποδεικνύεται –φευ!– «συγκερασμένη» και κάπως άχρωμη μπροστά στα φωνητικά ποικίλματα της εξάισιας Καίτης Κουλλιά. Όταν μάλιστα η τελευταία τραγουδά το καλυμνιώτικο «Μαρούλι» χωρίς μουσική συνοδεία, αναδεικνύεται με μαγευτικό τρόπο η αξία της απλότητας της φόρμας σε πέψιμα κάθε προσπάθειας ενορχήστρωσης.

Σε μια Αθήνα η ψυχαγωγία της οποίας, παραζαλισμένη από τα φώτα και το *glam*, τους γιγαντιαίους ενισχυτές και τους στίχους-φασόν, έχει πέσει σε τέλμα, η ποιητική αυτή παράσταση κρίνεται ως το αναγκαίο αντίδοτο. **Μάρκος Καραβίας**

Θέλετε δέντρ' ανθίσετε, θέλετε μαραθείτε...

Μουσικό Βαγόκι Orient Express - Το Τρένο στο Ρουφ

τραγούδια σε ράγες

του Μανόλη Αναγνωστάκη, της Κικής Δημουλά, του Ντίνου Χριστιανόπουλου) απηχούνται μέσα στο Μουσικό Βαγόκι, το οποίο αναδίδει τη γλυκιά μυρωδιά της παρκαμής της μελε-επόκ.

Το πρώτο μέρος της παράστασης παρουσιάζει αναμφισβήτητο το μεγαλύτερο ενδιαφέρον. Συνθέτες, μεταξύ των οποίων ο Νότης Μαυρουδής, ο Νίκος Κυπουργός, ο Θάνος Μικρούτσικος, ο Δημήτρης

που συνθέτουν ένα αρμονικό σύνολο με τα μελοποιημένα έργα, γραμμένα ειδικά γι' αυτήν την παράσταση. Αξιομνημόνευτη η προσέγγιση του Γιώργου Κουρουπού που ζωγραφίζει με ένα παράδοξο πιανιστικό θέμα πάνω στον γλαφυρό και ασύδου καμμά της «Παπαδιάς» του Γεωργίου Σουρή.

Στο δεύτερο μέρος, γνώριμες μελωδίες του Μάνου Χατζιδάκι (μια πραγματικά